

(xxxiii, 44.14, 44.23): de l'ar. *suṭāḥa* 'planície', 'terrat' (d'on el cast. *azotea*); del «nomen genericum» *suṭāḥ*, amb lleu canvi de sufix, vindran: *Sotèu* (molf de ~), te. Cocentaina (xxxiv, 25.12) i *Sotell*, pda. de la Vall d'Ebo (xxxiv, 144.9). Això és un dim. de *ṣāṭah* el qual donaria *Sotes*, pda. ant. d'Alzira, i sèquia de *Çotas*, a la r. de Picassent, doc. de 1274 (Mtz.Fdo., *Doc. Val. ACA*, n.º 1771). D'on pot venir també el cognom val. *Sota* (Mtz.Aloy, 165; J. G. M.). Del dual *ṣaṭāḥān* deu venir *Satana*, pda. de Fortaleny (xxxi, 10 66.7).

El Sumac, pda. de Fondegulla (xxx, 4.7) del nom de planta 'roldó': *DECat* VIII, 141-142.

El Surat, pda. del Palmar (xxxi, 86.21). De *sūrāt*, plural de *súra* 'rengle, sèrie'.

Surrac, pda. de Benicarló, que s'estén pels te. de Traiguera, St. Jordi, Càlig i Vinaròs, separada de Benicarló pel Barranc d'Aiguaoлива (xxviii, 110.16); també *lo pou de Surrac*, i com a nom del barranc, *lo suṭāk* (xxviii, 62,59, 54, 51, 34, 113); ha de venir simplement de *surrac*, var. aràbiga de *xerrac* (totes dues en *DECat* s. v.).

Ses Sussenes (pron. *sətsusənəs*, accident de la costa mallorquina, te. Santa Margalida (xli, 30.23): és l'arabisme mateix que ha donat el cat. *assutzena*.

¹ A Algèria *Ṣebbār*. A Egipte *Ṣābir* i *Ṣābra* noms d'esclaus (Littmann, 86, 89).

S-: MISCEL·LANIA DE MOSSARABISMES *escadussers* en S- inicial

La Sabotxa (pron. *sabóĉa*), te. Torís (xxx, 151.23). *Saboga* és el nom d'un peix de riu, que apareix, en una variant més conservadora de la -c- mossàrab, *saboca*, en el baix Segre, i en antics textos andalusos i aragonesos (*DECat* VII, 562b31); aquí pot haver-hi un derivat *SABOCĒA* designant una pesquera d'aquests peixos. A La Salzadella, *Sabogues*, sembla NP, usat com sobrenom d'un pescador (xxviii, 135.15), i d'un paratge vora el riu (49 × '25).

El Salero: 1) A l'Albufera, passadis en el Sud del te. d'El Palmar (xxxi, 91.12). 2) Mina de *Salero*, te. Càlig, on es caven terres salines usades per a ciment (xxviii, 116.4).

El Salido, pda. de L'Olleria (xxxii, 105.15), ll. cl. *SALITUM* 'refregat amb sal', part. de *salire* id.

Salt, en tan gran nombre de paratges rústics valencians que per això sol ja fa sospitar una herència mossàrab; en part d'ells, transmesa per l'àrab, com ho suggereix la *Costa-n-Salt*, paratge muntanyenc del te. de Culla (xxix, 64.11): en una combinació com *kudja l-Salt*, amb dissimilació *l-l > n-l*, i l'ar. *kúdjā* traduït per *costa*.

Altrament és un nom que es repeteix molt designant barrancs i racons per on salta l'aigua. *Barranc del Salt*, sengles a St. Mateu, Laguar, Santa Pola (xxviii, 126.5; xxxiv, 154.24; xxxvi, 127.6); racó del *Saltet* a Tormos (xxxiv, 128.5) i a Vila-real (xxix, 143.23); Penya *el Saltet* a Penàguila, prop de Cotella (xxxv, 46.15).

Així també *Saltes* a Alcalà de la Jovada (xxxii, 130.18). *Saltapenyons de Torres* a Beniardà (SSiv., p. 105), potser d'un compost amb sintaxi aràbiga *salt al-pen-nún* 'barranc de les penyes'.

Sampatxo, a la comarca de Xàtiva, pda. del te. de Roglà (xxxii, 42.2), sembla d'un derivat ll. vg. **SAPACEUM* 'ple de saba' (cf. val. *sapa*), var. del cat. *saba*, resultant potser *-mp-* de *-kp-*, per encreuament amb una variant del cat. *escabetx*, i àrab *sikbāġ* 'guisat de carn', provinents tots dos *escabetx* de l'irani (veg. l'art. del *DECat* III, 449a36; cf. VII, 549a24).

Sant-. Apleguem ací una sèrie de NLL valencians, que semblen venir de romanalles mossàrabs de la cristiandat local pre-islàmica.

1) Mas de *Sampèrius*, entre Alcoi (xxxiv, 9.8) i Cocentaina, on digueren *sampèrius* (xxxiv, 4.22): probablement de *Peiros*, ll. *PETRUS*, amb el tractament mossàrab *ir* de *-TR-*. Cf. el ribagorçà *Santiberi* < *SANCTI PETRI* a La Maclau de Jusseu (supra).

2) Penyes de *Santjuri* (*sañgúri*), te. Fondó de les Neus (xxxvii, 82.81).

Nom d'una muntanya i pda. rural a l'extrem Sud: és una serreta allargada, de poc més de 700 alt., marcant la partió entre els termes del Fondó de les Neus i Crevillent, uns 8 k. a l'OSO. d'aquesta ciutat; segons l'excel·lent mapa que enguany ens dóna a conèixer M. Jesús Navarro, professora allí a l'Institut Secundari, fet pels seus deixebles, Fc. Lladó i Vicent Davó; amb acurada toponímia; l'hem reproduït en el vol. III, darrere l'art. *Crevillent*. Separada, per un collet, del *Picatxo Sant Gaitano* de 817 alt., trifini d'aquests dos termes amb el d'Albatera i el límit de la nostra llengua.

Evidentment tots dos són noms d'herència mossàrab, que podrien designar dos santuaris bessons, de temps visigòtics. El que ara comentem deu venir de *ORATORIUM SANCTI GEORGIÏ*. Nom de sant que ha revestit moltes variants fonètiques en la toponímia dels països veïns; basti recordar *Sanjurjo*, nom de 6 poblacions a Galícia (tres a la prov. de Lugo i els altres a la d'Ourense i a Crunha) i *Santurjo* a Ourense; 2 *Santurce* a l'Oest de Biscaia; un *Santurde* mun. 45 k. O. de Logroño, i altres 2 a Burgos i a Àlaba (cf. la *d* del cat. *Jordi*); *Santurio* nom de l'actual *San Jorge*, prop de Gijón.

En Terres d'Occid. amb fusió de *RGI* en *ri*, com en el nostre: un *Saint Jory*, Hte. Gar. i dos a Dordogne; un *Saint Jeure* a Hte.-Loire, i 2 a Ardèche; un *St. Gery* mun. i cap de cantó en el distr. de Cahors i altre a la Dordogne; en el Cantal, *St. Juery*, poble avui destruït, te. Anterrieux, però documentat 1507, 1509,